

Є щось журливе в колиханні сосен
У дзвоннім шепоті похмурих верховіть
Блакитить небо в душу шле привіт
А на душі у мене ніч а на душі у мене осінь

Вслухаюсь в плескіт я у музику дерев
Що в небо простяглись так струнно
Вони вбирають все локомотиву рев
І божий глас відгукують безшумно

Є щось журливе в сосен колиханні
Щось безнадійне шепіт верховіть
Ах я сумую тут і небу шлю привіт
Ми нещасливі боре у коханні.

15. VII. 1914. Дарниця

[З книги «Дерзання»:](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії», 1990](#).